

Sig hej til Halim!

Katie Richey

Baseret på en virkelig hændelse

»I har fået det for intet, giv det for intet« (Matt 10:8).

Marcus bemærkede, at en ny dreng gik ind i klassen den morgen i skolen.

»Godmorgen, allesammen,« sagde fru Becker, da klassen dæmpede sig. »Det her er Halim. Han er ny på vores skole. Han er faktisk ny i vores land.«

Halim holdt blikket stift rettet mod gulvet, da han sagde hej. Marcus syntes, at hans stemme lød lidt anderledes. Fru. Becker blev ved med at tale.

»Vi er så glade for, at han er her, og han skal være en del af vores klasse. Jeg håber, at vi alle kan hjælpe ham med at føle sig velkommen.«

Da fru Becker viste Halim, hvor han skulle sidde, tænkte Marcus på, hvor nervøs han ville være, hvis han skulle flytte til et nyt land og en ny skole.

Efter de havde fået deres morgensnack, fortalte fru Becker allesammen, at hun havde en overraskelse til dem. Marcus rettede sig op, så han kunne se, hvad hun hev op af sin taske. Det var små spande. Hun begyndte at dele dem ud til alle i klassen.

»Hvis man forestiller sig, at vi alle har en spand indeni os,« sagde hun og rakte Marcus en gul spand. »Folk fylder vores spand, når de gør gode ting for os. Og vi kan fylde andres spand ved at være gode mod dem. Når jeres mor for eksempel giver jer et kram, så fylder hun jeres spand. Når I siger noget pænt til nogle, så fylder I deres spand.«

Marcus så hen på sin bedste ven, Caleb. Han havde også fået en gul spand!

»I denne uge har vi spandene på vores borde, så vi kan skrive små søde beskeder til hinanden,« sagde fru Becker. Hun foldede et lille stykke

VI KAN VÆRE VENLIGE

»Vi kan alle hver især udvikle broderlig venlighed derhjemme, i skolen, på jobbet eller når vi leger.«

Præsident Russell M. Nelson,
»Disse ... var vore eksempler«,
Sjernen, jan. 1992, s. 71.

papir sammen og lagde det i en spand. »Det vil hjælpe os med at huske på de spande, vi forestiller os, at vi har indeni. Vi vil gerne være venlige, så vi fylder andres spand.«

Marcus tog et stykke papir frem og tænkte på de ting, han kunne skrive til Caleb, som at han var god til sport. Men så så han på Halim. Hans skuldre var foroverbøjet, som om han var ked af det.

Marcus tænkte om, Halim havde haft en bedste ven, der hvor han boede før. Det måtte have været svært at sige farvel og skræmmende at flytte så langt væk.

Marcus så ned på det blanke stykke papir på sit bord. Så fik han en idé og skrev:

»Kære Halim.

Velkommen på vores skole. Hvis du har lyst, kan vi lege i frikvarteret. Jeg vil gerne være din ven. Og jeg er sikker på, at Caleb også gerne vil være din ven.

Hilsen Marcus.«

Så foldede han forsigtigt papiret sammen og smed det i Halims spand. Halim smilede. Marcus følte en varme og glæde indeni. Han kunne godt lide at fylde op i spanden! ●

Forfatteren bor i Idaho i USA.

